

Recensie: Hooverphonic

Grote Kaai, Lokeren
maandag 2 augustus 2021

foto © Willy Vanderperre

Recensie:

Toen aangekondigd werd dat Geike terug naar het moederschap keerde vorig jaar, was de aanleiding daarvoor een indoortour rond The Magnificent Tree. Op 29 juli was het dan weer een kwarteeuw geleden dat de band met Sint-Niklase roots 'A New Stereophonic Sound Spectacular' uitbracht. Je zou dan denken als muziekliefhebber dat de band stevig zou putten uit die twee albums (die eerste was immers initieel ook de reden voor Alex om Luka ongenadig aan de kant te schuiven) op de Lokerse Feesten. Niet dus. Jackie Cane, Vinegar & Salt en Mad about you bracht de band uit The Magnificent Tree, en welgeteld 1 song: 2Wicky uit 'A New Stereophonic Sound Spectacular' dat de band in 1999 tijdens hun eerste optreden op de Lokerse Feesten ook gespeeld heeft. Er moest dus vooral een nieuw album gepromoot worden: 'Hidden stories' dat het niet al te best doet qua verkoopcijfers. En zoals steeds op een festival liet nieuw materiaal het publiek al even koud als het dezer dagen tegen elven wordt tijdens deze kwakkelzomer op een festivalterrein. Net als onze zomer kwakkelde ook het concert van Hooverphonic overigens. En dat is nu eens geen kwakkel.

Eerst en vooral bleek Alex Callier kort van geheugen. Zo zei ie dat de Lokerse Feesten het eerste optreden was in België. Dat is niet zo, hun première was voor Spa enkele dagen geleden. In vergelijking met dat concert bracht de band precies dezelfde set tot ze besloot een extra derde toegift te geven in de eerste bisronde: 'The world is mine'. Er kon zelfs, wellicht omdat ze dixit Alex in hun heimat speelden, nog een bis vanaf in een tweede en finale bisronde: 'Hidden stories', de titeltrack uit het recentste album.

Op de tonen van strijkers kwam de band op. Toen al werd duidelijk dat alle strijkers én koperblazers deze avond via sampling zouden meelopen en de sound (soms ontzettend hard) aandikken. Het maakt dat je bij Hooverphonic (tenzij ze met full orchestra spelen, wat ze kennelijk opnieuw van plan zijn in het najaar 'want je moet ambitie tonen' aldus Alex) altijd het gevoel hebt dat ze eerder een live on tape band zijn dan een echte live band. Je voelt je dus al bij het begin min of meer bedrogen. Het werd nog erger qua live optredens toen de groep er niets beter op vond dan met Luka voor zuivere singleversies te gaan, niks meer niks minder. Wat daar dan de meerwaarde van mag zijn? God mag het weten. En dan was er de Eurovisiesongfestivaldeelnemer, waar de Belgische band voor een miljoenenpubliek een "jowel - live on tapheshow afleverde. Faken deden Alex Callier en co dus voor miljoenen huiskamers.

De vraag die zich dan ook stelde was of en hoe Hooverphonic uit dat moeras dat het zelf heeft aangelegd zou klauteren. Hoe het klinisch dood zichzelf uit die comateuze muzikale toestand zou krijgen. Het antwoord is: op zo'n vijf zesde van het concert wás het gewoon (zo goed als) een dooie boel en had je het gevoel dat ze op hun eigen begrafenis aan het spelen waren. Vier nummers van de drieëntwintig wisten ons wel helemaal te bekoren en bezorgden ons een 'wauw'-gevoel: 'Jackie Cane' (dat meegeklapt werd door het publiek en opende met een windeffect en naar het einde toe als een circusact voorzien werd van tromgeroffel), 'The night before' (dat sneller leek gespeeld te worden dan we gewend zijn en een heerlijke crescendo kent via drums), 'Badaboum' (openend met orgelklanken later aangevuld door strijkers uit een doosje, een song die stevig meegeklapt werd maar vooral héél veel eerder

seksistisch getinte vrouwenkreetjes meekreeg van onder andere de vrouwelijke fans die naast ons aan een tafeltje zaten en er gewoon lol in hadden om zo naar Pieter Peersman te gillen terwijl ze hun tienerjaren al lang ontgroeid waren) en 'Amalfi' (meeklappen op heerlijke instrumentaal intermezzo op piano en nadien meezingen).

De band, en ja ook Geike kwamen dus traag op gang, pas vanaf het twaalfde nummer, kwam Hooverphonic op het niveau dat we van hen mogen verwachten. Met 'A simple glitch of the heart' opende het de show, een nummer dat zoals zo vele in Lokeren het moest stellen met een beleefdheidsapplaus. Zeker, het is geen cadeau om voor een publiek te spelen dat geparkeerd lijkt op de parking van de sporthal en aan ronde tafeltjes zit aan krukken. Dat maakt de toeschouwers statisch. Als je dan als band nauwelijks wat doet om het publiek te betrekken en mee te laten zwaaien of zingen, krijg je een zeer formele, gortdroge sfeer.

Op het podium zagen we enkele lichtgevende zuilen verspreid rond de bandleden. Als tweede lieten ze 'The wrong place' op ons los waarna 'Hopelijk is het geen voorspelling voor vanavond': 'Belgium in the rain' te horen was. Voor wat het waard is, sommige 'recensenten' besteden immers een ganse paragraaf tegenwoordig om het over het weer te hebben in een verslag om de zaak nog wat extra te vullen, dus wij volgen gewoon die trend gewoon, het bleef droog in Lokeren.

Tijdens Vinegar & Salt kende Geike een timingprobleem, immers moet ze mooi samen op de melodie van de gitaar tekst zingen. Ook bij 'Amalfi' wanneer ze de song terug oppikt nadat ze het publiek een stuk niet begeleid door muzikanten heeft laten meezingen, deed ze dat aan een te snel tempo. Maar vooral: in het begin van het optreden klonk haar stem behoorlijk benepen in de hoogte alsof ze haar stembanden onvoldoende opgewarmd had. In 'Belgium in the rain' bijvoorbeeld moest ze er enorm naar grijpen en had ze geen marge. En bij 'Anger never dies' klonk ze tevens bijzonder benepen bij die hoge noten. Daarnaast misten we de hoek, het scherpe randje dat Noémie Wolfs wél in het nummer steekt. En in 'Romantic' ontbrak het dan weer aan een jonge vrouwenstem en verzoop de song in apathie wat dan ook een gelijkaardige reactie teweegbracht bij het publiek. Eerlijk? Je voelde dat Geike sommige nummers minder goed aanvoelt en ermee worstelt om zich daarbij in te leven, niet alleen bij de nummers die andere zangeressen origineel hebben ingezongen overigens, maar ook bij die van zichzelf. 'Eden' bijvoorbeeld waar zowel de bugel als de strijkers uit een doosje kwamen, kende immers ook een gebrek aan inleving.

Die Vinegar & Salt zong ze trouwens even met Pieter Peersman die de tweede stem voor zijn rekening nam. Het trok op geen bal die dialoog tussen de twee en voelde erg geforceerd aan. Onder het motto 'verkracht even vakkundig je eigen nummer' stak de band een bizarre gsm-achtige bleep in 'Sometimes' dat totaal van de pot gerukt de zaak de verdoemenis in hielp. Commercieel denkend als Alex is, wou ie absoluut enkele nieuwe lgbtqi+-fans die de band leerden kennen via het Eurovisiesongfestival op de wenken bedienen. We hadden er nooit ons geld op durven inzetten, maar Hooverphonic coverde zo waar eventjes ABBA in Lokeren. Geike zong namelijk enkele lijnen van 'Does your mother know' in 'Thinking about you'. Het stond als een tang op een varken, een band die helemaal uitgedost is in het zwart die dan even de lichtgevende zuilen in de kleuren van de regenboog zet.

'Circus' was ook een kandidaat om naar het Eurovisiesongfestival te gaan, en was qua titel 'nog gedurfter' dan 'The wrong place' vond Alex. Hoewel kennelijk sommige VRT-medewerkers dit nummer beter vonden dan wat er uiteindelijk ingestuurd is, moeten wij beamen dat het nóg slechter is, nóg saaier en met al die glissandi in Geikes stem gewoon instant slaapverwekkend werkt.

Qua setopbouw won en verloor Hooverphonic constant haar publiek op de Lokerse Feesten. 'Circus', als zevende op de setlist was goed voor inkakmoment 1 (als we

opener 'A simple glitch of the heart' niet meetellen). 'One big lie' waarbij Geike enkel begeleid werd aan de piano was het tweede. Vaak kan zo'n gestripte versie net de aandacht wél naar zich toetrekken tijdens een concert. Hier werkte het gewoon niet. En ook op 'Full moon duel', 'No more sweet music' en 'Lift me up' zat werkelijk niemand te wachten. Dat laatste nummer, leek ook dé stijlbreuk te veel in een dermate eclecticisch concert waardoor je op den duur zelf door de bomen het bos niet meer zag!

< Bert Hertogs >

De setlist:

A Simple Glitch of the Heart

The Wrong Place

Belgium in the Rain

Vinegar & Salt

2Wicky

Sometimes

Circus

Anger Never Dies

Romantic

Eden

One Big Lie

Jackie Cane

The Night Before

Full Moon Duel

No More Sweet Music

Lift Me Up

Badaboum

Mad About You

Thinking About You

Bis 1:

If You'd Really Know Me

Amalfi

The World Is Mine

Bis 2:

Hidden Stories